

Phaedra Patrick

Hotýlek v Itálii

MYSTERY PRESS

Hotýlek v Itálii

MYSTERY PRESS
2024

Phaedra Patrick

Hotýlek v Itálii

Přeložila Petra Klůfová

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Phaedra Patrick, 2023

Translation © Petra Klůfová, 2024

Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2024

Book Design © Veronika Kopečková, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-626-2 (epub)

ISBN 978-80-7588-627-9 (mobi)

Všem mým čtenářům.
Děkuji vám.

1. kapitola

Hory

„Ahoj, hlásí se Ginny Splinterová. Jsem tady, abych vyslechla všechny vaše starosti...“

Ta slova během své rozhlasové show *Zepťe se Ginny* pronesla tolikrát denně, že se změnila na její osobnostní rys, třeba jako každodenní slunečnicová semínka v müsli nebo ranní pusa na manželovu tvář, když se loučí před odchodem do zaměstnání.

Toho dne Ginny dorazila do studia Od srdce FM, aby předala článek o úsporném hospodaření člena ostrahy, jenž se jí svěřil, že zaboha nezvládá platit nájem. Pak ještě prohodila pár slov s mladičkou recepční, jejíž přítel odmítal vážný vztah.

„Neměla byste si namlouvat, že bez něho nic neznamenate. Pamatujte si, že jste cenná trofej, která stojí za námahu!“ usmála se Ginny na dívku laskavě. „A klidně si se mnou přijďte kdykoliv popovídat.“

Recepční si otřela mokré oči. „To jako vážně?“

„Berte to jako slib. Držte se, zlato.“

Ginny odcházela s hřejivým pocitem dojetí nad důvěrou, s jakou jí okolí svěřovalo své soukromé starosti. Nikomu se nevnucovala, ale když její kamarádky tiše plakaly nad sklenkou chardonnay, byla to právě ona, u koho hledaly radu a papírové kapesníčky. I tam, kde ostatní viděli další cestu posetou střepy, Ginny uměla vykreslit budoucnost zalitou

vycházejícím sluncem. Možná proto se na ni v její každodenní rozhlasové show obracely s prosbou o radu tisíce obyvatel jejího domovského, v zeleni utopeného Greenhamu.

Během patnáctileté rozhlasové kariéry Ginny nenarazila na problém, který by nedokázala vyřešit chápavou radou, ať už šlo o samotu, obavy z blízkého se důchodu, o fyzický vzhled, hlučné sousedy či šikanu v zaměstnání. Nabízela řešení v případech zkrachovalé, tajné i marně vyhlízející lásky. Jejými všemocnými nástroji byla schopnost hluboké empatie a zájem o lidi.

Díky tolika problémům v okolí si Ginny tím víc vážila vlastního šťastného manželství. Co nevidět měli s manželem oslavit společných dvacet pět let; už se nemohla dočkat velkolepých oslav, a kdykoliv si vzpomněla na tajnou dovolenou v Itálii, kterou pro sebe a Adriana zarezervovala, neubránila se úsměvu. Už za měsíc spolu stráví tři červnové týdny v nádherné vesničce Vigornuovo v Boloni. Bude to skvělá příležitost k obnovení manželského slibu a k potvrzení jejich nehynoucí vzájemné lásky a oddanosti, o báječných zážitcích ani nemluvě.

Představa dlouhých dní, které stráví v klidu jenom s manželem, zalila Ginny ruměncem vzrušení. Těšila se na to, až se budou ruku v ruce loudat zšeřelými benátskými ulicemi či ve Florencii navštíví galerii Uffizi, aby mohli obdivovat Boticelliho *Zrození Venuše*. Ze všeho nejvíc však Ginny toužila vrátit do manželství bývalé jiskření smyslnosti i spřízněnosti. Pracovní vytížení se na ní i Adrianovi poslední dobou podepisovalo natolik, že se navzájem míjeli jako dva protijedoucí automobily. Vyvolávalo to v ní pocit nezvyklé apatie – obzvlášť poté, co jejich čtyřadvacetiletá dcera Phoebe vylétla z rodinného hnízda a spolu se svým snoubencem Petem se soustředila na svatební přípravu.

Lidem trpícím syndromem prázdného hnízda Ginny většinou radila, ať si najdou nový koníček, třeba pečení moučníků nebo venčení sousedova psa, ale sama měla problém se podle vlastní rady zařídit. Už nějakou dobu ji trápily rozhozené hormony a podstupovala hormonální substituční terapii ve formě náplastí, aby unikla návalům; zázračná léčba však bohužel zklamala její očekávání. Zrovna v minulém týdnu zoufale bojovala s nutkáním rozepnout si v městském centru halenku a předvést se kolemjdoucím jen v krajkové podprsence s triumfálním výkřikem: „Koukejte, jsem pořád sexy, nejsem neviditelná!“ Ve skutečnosti však prahla po tom, aby si tak mohla připadat hlavně v manželově přítomnosti. Ta dovolená v Itálii jí připadala jako dokonalé řešení všech jejich problémů.

Ve výtahu budovy rozhlasu se Ginny ocitla tváří v tvář svému plakátu v životní velikosti. Měla na něm svůj obvyklý mahagonový ohon s proslulou vlnkou na konci, pastelově modrý kostýmek a lodičky s tygřím vzorem. Obličej měla na plakátu dokonale vyhlazený, bez jediné vrásky, a navíc ji vylepšila svatozář kompletně i s křídly.

Ginny Splinterová, anděl rádce, stálo dole.

Ginny se ušklíbla. Ty vyretušované vrásky se jí nezamlouvaly. Symbolizovaly devětačtyřicetileté životní zkušenosti, jako třeba sbírka razítek v cestovním pasu.

V kanceláři mávla své nejnovější produkční Tam. Na práci pro stanici Od srdce FM stála frontu řada dychtivých vysokoškolských absolventů, kteří se na ní otrkali a využili ji jako odrazový můstek k důležitějším a lépe placeným funkcím. Produkční Tam byla poslední z řady úlovek zdejšího vedení.

Dívka překypovala nápady, dokonce i její velikánské černé obroučky brýlí svědčily o mamutí ctižádosti.

„Dobré ráno, zlato!“ ťukla si propisovačkou do předních zubů. „Tak si říkám, že to dnes rozjedeme a vezmeme pár živých telefonátů, co vy na to?“

Ginny se zachmuřeně usadila za stůl. „A je to rozumné? Máme ještě chvíli čas si projít scénář a vychytat problémové body. Potřebuju pár minut, abych si dotazy srovnala v hlavě a mohla nabídnout tu nejlepší možnou radu.“

V duchu si mimoděk vybavila živý telefonát, během kterého podváděná žena zapálila nevěrníkovo oblečení. Naštěstí ho v tu chvíli neměl na sobě. Poté Ginny zaplavil přívál hovorů od ustaraných posluchaček, které musela ujišťovat, že je všechno v pořádku. Od té události všichni její produkční jednoznačně preferovali otázky čtenářů nahrané předem v klidném studiu.

Tam netrpělivě zabubnovala prsty o stůl. „No tak, Gin. Dnešní hlavní zpráva dne je o stádu ovcí, co se zatoulalo do centra Greenhamu.“ Zívla do dlaně. „Copak vás ten neměnný formát dávno nenudí? Nikdo z nás přece nechce, aby se ze *Zptej se Ginny* stal kastrát.“

Ginny přimhouřila oči. Svoje obecenstvo znala dokonale. „Oblíbené písničky, čtení zaslaných čtenářských dopisů a rady spolu s několika předtočenými rozhovory jsou ověřené formáty!“ připomněla. „Mimochodem, na tom novém plakátu vypadám jak soutěžící z *Love Islandu*.“

Tam váhavě zamžourala a opět si propiskou ťukla do zubů. „Hmm,“ broukla a kriticky si Ginny prohlédla od hlavy až k patě. „Tím si právě nejsem extra jistá.“

Ginny si začínala stále palčivěji uvědomovat, že je dvakrát starší než její spolupracovníci. Připadalo jí k nevíře, vlastně až k smíchu, že letos ona i Adrian oslaví padesátku. Svým posluchačům sice zásadně tvrdila, že věk je jenom číslo, ale stejně nad tím mezníkem cítila rozpaky. Na jednu stranu si

koupila skvostné lodičky na jehlových podpatcích, na druhou stranu pročítala recenze na flanelové noční košile, kupovala si svůdné prádélko a současně i vitamíny na zlepšení fyzické kondice. Stará nebyla ani náhodou, ale mládí jí občas připadalo jako vybledlá vzpomínka.

„Už jsem se rozhodla.“ Tam propisovačkou namířila na Gin-nin hrudník jako pistolí. „Dnes jdeme do živých rozhovorů.“

Ginny polkla odseknutí.

A už po pár minutách se rozběhlo živé vysílání. Mezi písně od Eda Sheerana, Adele a Coldplay se Ginny povedlo propašovat i pár skladeb podle vlastního výběru, jako je Red Hot Chili Peppers a The Strokes. Řada volajících se představila pod pseudonymem a občas se snažila maskovat i barvu svého hlasu. Ginny si nervózně skousla ret a přijala hovor od *Zmatené z Greenhamu*. Žena řešila dilema, zda jít do třetího manželství s laskavým a štědrým mužem, k němuž ale necítila ani špetku lásky, nebo zariskovat románkem s mladším poslíčkem z pizzerie.

„Zkuste si představit sebe sama za pět let,“ doporučila Ginny chápavě. „Choulíte se na pohovce pod příkrývkou, protože vás sklátila chřipka. Mužská ruka vám něžně odhrne kadeř ze zpoceného čela, a když rozlepíte oči, spatříte hrnek horkého čaje a na talířku aspirin. Ten hrnek drží váš snoubenec nebo kurýr z pizzerie?“

„Nejspíš můj snoubenec,“ připustila *Zmatená*.

„Vida, a hned máme odpověď na vaši otázku. Pizzu si můžete objednávat z jiného podniku, ale oddanost a porozumění patří k nedostatkovému zboží.“

Ginny ukončila hovor a současně s tím jí ve sluchátkách zabzučel Tamin otrávený hlas: „Snažte se další telefonát udělat víc sexy, Gin. Přece nechceme, aby nám posluchači začali klimbat.“

„Účelem pořadu je pomáhat, ne dělat estrádu!“ sykla Ginny skrz zaťaté zuby. Dlaní si prohrábla ohon a spojila se s dalším volajícím. „Zdravím, tady je Ginny Splinterová. Klidně se mi můžete svěřit se svým problémem.“

Ženský hlas byl slyšitelně rozechvělý. „Uch, dobrý den. Tady je paní... Peachová.“

„Ehm, zdravím, paní Peachová. Děkuji, že jste se k nám připojila,“ usmála se Ginny. „S čím byste se chtěla svěřit?“

Žena se zajíkla: „S manželem jsem zůstala jen kvůli našemu dítěti. Člověk dá manželský slib a je to jako doživotní vězení. Mrzí mě, že jsem nevypadla, dokud jsem měla šanci... Promarnila jsem spoustu cenného času a teď si nevím rady.“

Ginny se sevřelo hrdlo důvěrně známým soucitem. Ten pocit jí sice potvrzoval, že je člověk na svém místě, ale současně ho potlačovala, aby ji nedrtil příliš. „To je mi líto,“ pronesla chápavě. „Zřejmě jste si užila své. Ale minulost už nezměníte, zatímco budoucnost si můžete vytvořit podle svého.“

„Ale co když je *na to* už pozdě?“

„Na změnu k lepšímu není pozdě nikdy. Soustřeďte se na sebe a řekněte si, co vlastně od života chcete –“

„A co když to nevím?“ utrhla se paní Peachová podrážděně. „Co když jsem už zapomněla, jak se myslí i na *sebe*?“

Ginny soucitně povzddechla a horečně přemítala, jakou radu nabídnout. Lidem často stačilo jen postrčit správným směrem. „Nu, tak si zkuste sepsat seznam všeho, co vás baví, jako jsou procházky přírodou nebo návštěva kina. Zkuste se nejdřív vyznat sama v sobě a –“

„Pche, jako by to *k něčemu* bylo!“ skočila jí paní Peachová skoro nenávistně do řeči. „Co vy o mně můžete vědět? Snad se nepovažujete za madam Dokonalou, ne?“

Ginny se naježily vlásky na šíji a v ústech jí vyschlo. Zděsila se tak, že se jí vysílací místnost naklonila ke straně. Honem

mávla na Tam, ale produkční si pročítala cosi na mobilu. „Volala jste kvůli sobě, ne kvůli mně,“ připomněla paní Peachové mírně. „Prosím, nenechte se užírat vlastním zoufalstvím.“

„V časopisu jsem zahlédla vaše fotky s manželem. Adrian, je to tak? Namlouváte si, jaký s ním nemáte *báječný* život!“

Ginny bouřila krev v uších. Tenhle rozhovor poslouchalo několik tisíc lidí. Ach bože, snad ne i Adrian nebo Phoebe.

Příprava svatby byla pro dceru stresující dostatečně i bez podobných *trapasů*. Ginny si ukazovákem přejela přes krk ve snaze naznačit Tam, ať hovor ukončí. Produkční to nebrala na vědomí.

„Neměla byste si nejdřív vyřešit vlastní průšvihy, než začnete radit ostatním?“ sykla paní Peachová. „Vždyť ani nevíte, co váš manžel *plánuje* v zaměstnání? Jak dobře ho *vlastně* znáte?“

Ginny zaváhala a promnula si zachmuřené čelo. Adriana *samozřejmě* znala dokonale, od jeho znamínek na zádech seřazených do tvaru kosočtverce, i že toast má rád teplý, ne horký, a namazaný máslem hezky až k okrajům. Nesnášel dusno v ložnici, proto spal s okny dokořán, i když si pak Ginny musela celou zimu brát na spaní ponožky. Porsche považoval za regulérní umělecké dílo, ale vlastnit ho bylo v jeho očích kýč. Ráno býval nabručený až do prvního šálku kávy, zato večer si rád v pohodě vychutnal sklenku vína Rioja. Zbožňoval psy a nesnášel kočky, s chutí mlsal hořkou čokoládu, zato bílou nevzal do úst a při holení si broukal skladby od Oasis.

Přesto Ginny přejel ledový závan po zádech. „Paní Peachová, co tím chcete naznačit –?“

„Zeptejte se *jeho!*“ odsekla paní Peachová.

„Ale na *co?*“

Ozvalo se cvaknutí a linka oněměla.

2. kapitola

Náušnice

Ginny si strhla sluchátka a vpochodovala do kanceláře, kde se Tam rozvalovala na židli s nohou přes nohu.

Produkční se honem napřímila v zádech. „Omlouvám se, Gin, netušila jsem –“

„Říkala jsem, že nemáme dělat živý přenos!“ klepla Ginny klouby prstů o stolní desku. „*Tohle* se nedá nikdy vyloučit. Teď si posluchači můžou představovat, že mi krachuje manželství. Za pět měsíců se nám vdává dcera, co si jen *pomyslí?*“

Tam zvedla dlaň. „Dobrá, dobrá, uznávám, že to všechno je moje vina. Víte co, dáme teď něco na uklidnění, třeba skladbu od Fleetwood Mac. A uvařím vám kafe.“ Bezradně se rozhlédla. „Ne, skočím vám pro ně k automatu.“

„Žádné další živé telefonáty!“ zopakovala Ginny neústupně. „Bez výjimky!“

Ve studiu se napřímila v ramenou a silou vůle si v židli našla co nejpohodlnější polohu. Nahlas přečetla několik čtenářských e-mailů a snažila se na ně odpovědět podle svého nejlepšího vědomí a svědomí; přitom ostražitě sledovala zprávy, jež jí padaly do schránky.

Jste v pohodě?

Co ten váš manžel proboha vyvádí?

Pomáháte všem a na sebe zapomínáte.

Při tom posledním vzkazu se Ginny naježila. Před posluchači musela vystupovat jako silná osobnost bez jediné slabé stránky, jako nezranitelná bojovnice.

Rázně došla domů. Cestou upřeně civěla před sebe, aby ani náhodou nezachytila pohled někoho z kolemjdoucích. Považují její posluchači paní Peachovou za magora, nebo jejímu obvinění uvěřili? Adrian nesnášel i jen náznak publicity.

Před pár měsíci Ginny domluvila článek „Návštěva u Splinterových“ v místním časopise. Nejradši měla maličko kýčovitou, ale vtipnou fotografii, jak manželovi v jejich malé naleštěné kuchyni dává ochutnat lžici houbového rizota. Další snímek ukazoval zahradu, na níž stojí coby rozesmátí rodiče zavěšení do své jediné dcery Phoebe.

Adrian se své role zhostil jen zdráhavě. Pracoval jako ředitel prodeje pro luxusní autosalon Království na kolech a nijak nejásal, že si jeho podřízení vyzdobili stěny zvětšeninami jeho nadšeného tatíkovského úsměvu. Majitel firmy si Adriana pozval na kobereček kvůli tomu, že vláčí dobré jméno podniku bulvárem. Ginny neměla jinou možnost než se modlit, aby Adrianovi kolegové neměli při práci puštěné rádio.

Přesto byla tajně přesvědčená, že ty fotografie za všechny trable stály. Adrian měl oči modré jak holandská keramika a z jeho ostře řezaných lícních kostí se jí dosud nepřestaly podlamovat kolena. Společné snímky Ginny považovala za důkaz, že dokázala vybudovat šťastnou a stabilní rodinu, manželství i domácí pohodu, což byl pro ni splněný sen, kterého se od vlastních rodičů nikdy nedočkala.

Doma Ginny sváděla boj s nervozitou. Netrpělivě čekala na Adrianův návrat, aby se ujistila, že paní Peachová vykládala báchorky. Na okamžik postála u kuchyňského okna, aby se

pokochala nádhernou vyhlídkou. Dům stál na hřebeni u polí obklopených zvlněnými kopci. Na konci dlouhé udržované zahrady si s Adrianem nechali postavit altánek, kam v létě zvali sousedy na sklenku prosecca a domácí dort pavlova.

Manžel byl natolik nekonfliktní a příjemný, že se v jeho společnosti všichni cítili uvolněně. Hrdelním smíchem jako by naznačoval, že užuž utrousí košilatý vtip, což mu v jeho profesi pomáhalo okouzlit zájemce o nový vůz natolik, že s koupí příliš neváhali, ovšem v soukromé komunikaci to byl maličko problém. Pouze Ginny a Phoebe dokázaly z Adriano- vých zrudlých víček a zaťatých čelistí vyčíst zrádné příznaky únavy či stresu. Když se Ginny manžela občas zeptala, jestli má nějaké starosti, jako by tupým nožem páčila ústřici. Pustila se do přípravy těstovin a tiramisu, což byla nenápadná nápověda místa, které vybrala pro dovolenou. Vytištěné potvrzení smlouvy s penzionem schovala pod prostírání a nervózně urovnávala ubrousky. Adrian měl už pětáctýřicet minut zpoždění. Obvykle by nad tím mávla rukou, ale teď jí hlavou vrtaly nářžky paní Peachové.

Na co se ho mám zeptat? Ta otázka se jí honila hlavou pořád dokola. Při čekání si projížděla slevy na mobilu.

Dychtivě se zadívala na lodičky s otevřenou špičkou; tenhle rajčatový odstín ještě neměla. A elektrický masírovací pás zlevněný o padesát procent, to bylo jednoznačně terno.

Na jednu stranu si Ginny přiznávala, že podobných věcí má doma dost, ale stejně odklikla nákup. Pak zaslechla otvírající se dveře a vrhla se do předsíně. „Ahoj!“

„Zdravím,“ pokývl Adrian.

„V práci to dnes šlo dobře?“

„Skvěle.“ Ledabyly ji políbil na tvář.

Ginny si skousla ret a dumala, zda manžel svou pohodu nepředstírá. Chvilí se děsila, že se zmíní o jejím dnešním

pořadu, ale s každou další vteřinou v ní rostla úleva. Adrian si odnesl kufřík do pracovny, kde měl v šatníku i domácí oblečení a toaletní potřeby. Opřená o dveře přihlížela, jak se manžel převléká. „Po večeri ti něco povím...“ nadhodila škádlivě.

„Jo? Super, padám hlady. Báječně to tady voní.“

„Uvařila jsem itálii.“

„Bomba,“ pokývl Adrian.

Ginny povytáhla obočí. Kde to slovo pochytíl? Od okamžiku, kdy se manžel objevil ve dveřích, uhýbala pohledem před jeho modrými džíny, které mu těsně obtahovaly tenké nohy. Nehodí se to spíš pro mladší ročníky? Když zamířil do jídelny, Ginny si všimla loga na zadní kapse kalhot a z té drahé značky se málem zakuckala.

Minulý týden objevila v koupelně tubu samoopalovacího krému a nejradši by manžela objala. Stejně jako ona musel i Adrian vzhledem zapadat mezi mladší kolegy. Manželé některých jejích kamarádek si ve středním věku pořídili tetování na paži nebo si koupili silný motocykl, takže krém považovala za pouhou drobnost; ani se o tom před Adrianem nezmínila, aby ho náhodou neuvedla do rozpaků.

„Od Nelsona není moc fér, že tě nutí zůstat v práci tak dlouho,“ prohodila Ginny soucitně, když už seděli u jídelního stolu a ona do sklenek nalévala chianti.

„V pohodě, k té profesi to patří.“ Adrian mžkl po vinětě láhve a uznale přikývl. „Právě teď vstupuje na trh několik nových modelů a vzhledem k současné finanční situaci zákazníci potřebují víc času na rozmyšlenou. Elektroauta vnášejí do portfolia naprosto nové požadavky a technologie.“

Ginny potlačila zívnutí.

Občas se při hovoru nad společnou večeří nudila, ale vzhledem ke své profesi věděla, že k řadě dlouholetých manželství to prostě patří.

„Vážně myslím, že poslední dobou pracuješ až moc. Připadáš mi kapku unavený. Možná bys měl zvýšit dávku vitamínů B12...“

Adrian zatočil snubním prstenem na prstu jako vždy, když byl ve stresu. „Jsem v pohodě,“ broukl. „Pojď jíst.“ S uznalým povzdechem si začal vychutnávat těstoviny, ale Ginny nedokázala pozřít sousto. Další odklad překvapení s dovolenou byl nad její síly a navíc doufala, že tak konečně vyžene z hlavy ten střet s paní Peachovou. „Co nevidět tu máme další výročí svatby,“ prohodila.

„Jednatřicet let spolu a z toho pětadvacet manželé,“ lokl si Adrian ze sklenky. „Tomu říkám rekord!“

Ginny ta odpověď potěšila, i když by v jeho hlase ráda slyšela větší nadšení. S bušícím srdcem pokračovala: „Chápu, že v práci nevíš, kam dřív skočit, tak jsem oslavu naplánovala sama. Objevila jsem kouzelný italský hotýlek Grand Hotel Castello Bella Vista. Mají úžasné lázně a skvostné ložnice, tak mě napadlo –“ Adrian zvedl ukazovák, aby ji zarazil, a důrazně s ním zakroužil ve směru hodinových ručiček.

„Počkej moment. Letos na dovolenou jít *nemůžeme*.“

Ginny křečovitě sevřela vidličku a na šíji jí zatepala žilka. „Přece vždycky jezdíme v červnu!“

„Měl jsem se o tom zmínit dřív. V práci je firmol, takže volno na dovolenou prostě nedostanu.“

Jako by nad stolem zavanul mráz.

Ginny si odkašlala.

„Stříbrná svatba si přece říká o speciální oslavu, a taky oba za chvíli oslavíme padesátku. Tři společné týdny ve slunné Itálii by byly senzační. Dostali bychom šanci pořádně si odpočinout a taky,“ – poslední slovo šeptla – „se zase *sblížit*. A při té příležitosti bychom tam rovnou mohli obnovit náš svatební slib...“

„Tři týdny?“ Adrian nepřestával valit oči. „Vyloučeno. Šéf mi tolik volna nedá.“

Zpanikařená Ginny začala koktat: „Snad to Nelson pochopí, když mu to vysvětlíš. Bere tě jako svou pravou ruku a beztak si vždycky v červnu bereš dvoutýdenní dovolenou.“

Adrian si zamyšleně promnul bradu. „Vždyť můžeme výročí oslavit jinak, třeba večerí v luxusní restauraci s Phoebe a Petem nebo tak něco...“

Ginny ohrnula rty. Manželovi se nikdy se svým pocitem prázdnoty nesvěřila, nechtěla ho zatěžovat. S oblibou před ním vystupovala vesele a láskyplně, ale jediná večere pro ni nepředstavovala extra slavnostní událost, jakou si vysnila. Mžikla na cifru zálohy, kterou složila při rezervaci dovolenkového termínu, a náhle jí připadala přemrštěná. „Už jsem tu dovolenou zarezervovala,“ přiznala stísněně.

Adrian hlučně pustil příbor na talíř. „Cože?“

„Pojedeme do Boloni.“

Zoufale si složil hlavu do dlaní. „Tohle přece *nemůžeš* rozhodovat beze mě, Ginny. Chlapi v práci mi od chvíle, cos domluvila ty fotky pro časopis, ještě nepřestali říkat *Princ Adrian*. Mohla bys mi laskavě přestat organizovat život?“

Ginny, zraněná do hloubi duše, jen třesla na manžela oči. „Jen se snažím pomáhat a ty fotografie budou pro Phoebe znamenat krásnou památku na nás oba.“ Něžně mu položila dlaň na loket. „Na stres je nejlepším lékem právě ta letní dovolená.“

Adrian se zachmuřil. „Stává se z tebe Svatá Ginny, patronka řešení všech problémů.“

Ginny po chvilce váhání raději usoudila, že jde o lichotku.

Hlavní chod dojedli v podrážděném mlčení. Když Adrian prohlásil: „To tiramisu je fantastické,“ Ginny to vzala jako omluvu.

„Děkuju,“ usmála se.

Adrian se zachmuřeně rozvalil na židli. „Nechtěl jsem ti přidělovat starosti, ale u nás v práci se bude propouštět, a tak musím dokázat svou nepostradatelnost. Bude mi padesát a na trhu práce se to rve jako v džungli. Na záda mi dýchají mladší a dynamičtější kádři. Osobně bych radši přidal Phoebe na svatbu a líbánky, než abych vyhazoval peníze na luxusní dovolenou v Itálii.“

Ginny zahořely tváře. Kolik jim po zaplacení dovolené vlastně zbylo na účtu. Adrian šel uvařit kávu a vrátil se s dvěma šálky. Už trochu klidněji usrkávali horký nápoj. „A vůbec, jak bylo dnes ve studiu?“

Ginny si vzpomněla, jak si během vysílání *Zeptej se Ginny* ukazováčkem přejela přes hrdlo. „Ehm...“, odkašlala si a sklopila oči ke kávě. „Nezmínil se ti někdo o dnešním vysílání?“

„Proč se ptáš?“ Adrian se neznatelně nahrbil v ramenou, jako by čekal políček do tváře.

„Měla jsem divný telefonát. Nějaká ženská se utápěla v sebelítosti. Snažila jsem se reagovat co nejchápavěji, ale najednou na mě začala útočit a vyčetla mi, že si hraju na paní Dokonalou.“ Ginny plaše mžikla po manželovi. „A pak se zeptala, jak dobře tě znám.“

Adrianovi zacukalo v levé tváři. „A to se stalo v *přímém přenosu*?“

„Ano,“ potvrdila Ginny. „Ale klid, bude to v pořádku –“

Adrian se hlučně odsunul s židlí od stolu. „Nic není v pořádku. Co když se to donese k Nelsonovi?“ Vyskočil a začal rázovat sem a tam. „Je to ponižující.“

Ginny vydechla s pocitem, že jí z těla bleskově uniká všechen kyslík. „Já za to nemůžu,“ šeptla. „To paní Peachová.“

„Kdo?“ Adrian se chytil za hlavu. „No to je skvělé, vážně super!“

Ginny k němu přistoupila a chlácholivě mu dlaněmi přešla po pažích. „Prosím, pojď se mnou na tu dovolenou. Všechno se to rychle srovná a...“ Náhle zalapala po dechu, protože si všimla detailu, jenž jí až dosud unikal; miniaturní dírký v Adrianově levém ušním lalůčku. Svraštila čelo. „Kdy sis nechal propíchnout ucho?“

S těmi úzkými džínami a umělým opálením Ginny náhle viděla herce na jevišti či stárnoucího člena chlapecké kapely, rozhodně ne však svého dlouholetého manžela.

„To je už stará věc,“ zamumlal a odvrátil hlavu, aby na lalůček neviděla. Ginny podezíravě přimhouřila oči, protože se jí to nezdálo.

„Nakonec jsem usoudil, že se mi to stejně nelíbí,“ broukl. „Ale ty mi snad nedůvěřuješ, nebo co?“

Ginny zavrtěla hlavou. „Ale jdi, samozřejmě ti věřím.“

„No, nevypadá to tak.“ Adrian se protáhl kolem ní a rázně odpochoďoval do pracovny.

Zdál se našťavaný a Ginny nechápala proč. Měla dojem, že se snaží ze všeho vinit jen ji. S náhle zesláblýma nohama zamířila za manželem.

Jak dobře ho vlastně znáte? zněl jí v uších hlas paní Peachové. „Naprostě chápu, že máš těžkou hlavu z případné výpovědi, Adriane. Mám nějaké příručky...“

Adrian se ani neohlédl, jen prohraboval předměty v policích, jako by cosi hledal.

„Už delší dobu se odcizujeme,“ zavrčel a shýbl se, aby zpod psacího stolu vytáhl kufr, který jí nebyl povědomý. „Nezbylo nám vůbec nic společného, zvláště co se z domu odstěhovala Phoebe.“

Ginny zděšeně lapla po dechu.

„To *není* pravda. Rádi organizujeme večere pro přátele a díváme se spolu na filmy...“

Větu nedořekla, protože si vybavila jejich každosobotní zuřivé hádky při výběru večerního filmu. Drsné kriminálky, které měl rád Adrian, byly na Ginnyin vkus příliš násilnické, a on zase nesnášel její vášeň pro romantické komedie a historická dramata. Obvykle vždy udělali jakýstakýs kompromis a sáhli po akčním trháku nebo thrilleru.

Adrian se poškrábal na šíji.

„Náš vztah se v průběhu let změnil stejně jako my dva. Nemáme zdaleka ideální manželství a je to spíš horší než lepší.“

„Ne!“ namítla Ginny zuřivě. „Jsme přece šťastní...“

„Jsi tak zabraná do řešení cizích problémů, že nevnímáš naše vlastní. Potřebuju odtud vypadnout, pryč od tebe. Dusí mě to tvoje věčné analyzování a rady, co mám dělat. Jako by mi nestačil ten celodenní nátlak v práci.“

„Jsi teď rozrušený, Adriane. Chybí nám společné hezké chvíle. Nemůžeš mě opustit jako můj táta –“

„Tak dost, *Ginny!*“ Obrátil se k ní a chytil ji za lokty, aby jí viděl do očí. Na okamžik uvěřila, že ji políbí; doufala v to celou duší.

„Musíme jít každý svou cestou,“ prohlásil Adrian důrazně. „Už nějakou dobu přemýšlím o rozvodu, měl jsem to nakousnout dřív. Takhle jsem to na tebe vybalit nechtěl.“

„Rozvod?“ zajíkla se Ginny. Tohle má být závěr její lahodné večeře? Vážně se jí to nezdá? Zděšeně sledovala Adriana, jenž sáhl po držadle pojízdného kufru a zamířil ke dveřím.

„Jiné řešení nevidím,“ pokrčil už cestou rameny.

„Ne –“

U dveří Adrian se sklopenou hlavou zaváhal, než stiskl kliku.

Ginny přitiskla manželovi dlaň na záda, ale on bez ohlednutí vyšel ven a zabouchl za sebou. Chvatně dveře rozrazil

a bezmocně se dívala na jeho vzdalující se postavu. „Adria-
ne –“, křikla, ale nereagoval.

Ginny ucouvla do chodby a ochromeně zůstala stát. *Roz-
vod*. To slovo jí dunělo v hlavě a kolena měla najednou změkklá
jako rosol.

Horečně přemítala, jakou radu by nabídla klientovi v po-
dobné situaci – *zachovejte klid, nepanikařte a myslete pozitiv-
ně*. Ovšem tentokrát jí vlastní rady připadaly na nic.

3. kapitola

Provazový žebřík

Splašené srdce Ginny málem vyskočilo z hrudi. S chaosem v hlavě se loudala z jedné místnosti do druhé a užírala se kvůli Adrianovu odchodu.

Co se s manželem stalo? Krize středního věku nebo nervové zhroucení? Jak by mu nejlépe pomohla? Návrh s rozvodem byl směšný. Strávili spolu celý život, jsou rodina. K hádkám u nich docházelo jen výjimečně. Jistě, oba měli svou práci a svoje zájmy, ale ta nezávislost byla příjemná; aspoň si měli pořád o čem povídat.

Ten zkrat jí k Adrianovi neseseděl. Obvykle se s problémy doma nesvěřoval, nebo je po sobě nechal sklouznout jako po teflonu. Když mu před pár lety zemřel otec, nikdy otevřeně netruchlil a brzy poté odjel na turistickou dovolenou se svým kámošem Davem; tehdy spolu prochodili nejvyšší hory v Anglii, Skotsku a Walesu. Vrhł se do práce a o svých emocích se před Ginny vůbec nezmínil. Nemůže tohle zhroucení znamenat, že mu z duše konečně vyvřel dlouho potlačovaný žal?

Adrian byl Ginnyina skála. Byl s ní a pomáhal jí s dechovým cvičením, když rodila Phoebe; vstával s ní k nočnímu kojení a společně žasli nad dcerčinými pěstičkami, jimiž se zuřivě oháněla při sání. Na dovolené Ginny něžně přidržoval hlavu, když zvracela do záchodové mísy poté, co to během Šťastné hodinky přehnala s jahodovými koktejly daiquiri.

Přes ovocnou chuť nikdy neodhadla, kolik alkoholu koktejl obsahuje.

Ginny se posadila na pohovku a napjatě čekala, kdy v zámku zachřestí Adrianův klíč. Nevolala mu, dokonce ani neposlala esemesku, aby mu dopřála dost času přijít k rozumu. Snad toulka s kufrem po celém městě pomůže manželovi zchladit hlavu.

Hodiny odtikávaly, domem se rozlézal chlad a Ginny si zimomřivě třela paže. Venku se rozpršelo a žaludek se jí sevřel, až byl tvrdý jak kokosový ořech.

Ve dvě ráno se konečně dovlekla do postele. Zmítala se pod příkrývkou, zalitá horkým lepkavým potem, a chvílemi bojovala se záchvaty zimnice. V noci bývaly ty hormonální bouře nejhorší a dnes pod ni navíc přitopil Adrian.

Konečně se propadla do trhaného spánku; uklidnila se vírou, že ráno najde Adriana vedle sebe. Zahanbeně se jí omluví a pak si budou dlouze ležet v náruči a společně probírat jeho starosti.

Když se však Ginny v půl páté probudila, v domě byla pořád sama. Teď konečně ztratila sebeovládání a chňapla po telefonu.

Kde jsi? Musíme si promluvit.

Jistě všechno vyřešíme.

Adrian neměl tak široký okruh známých a přátel jako Ginny, jež si nashromáždila moře kontaktů už na studiích i během let své poradenské praxe a ve škole jako matka dcery. Adrianovi nejbližší přátelé byli jen Dave s Lindou.

Chvilí vyčkávala, ale odpověď nepřišla.

Vyšlo slunce a z pohledu na manželův nedotčený polštář se jí dělalo zle od žaludku.

Přiměla se zůstat v posteli a počkat až do osmé, než Adrianovi zkusila zavolat. Když hovor nepřijímal, vytočila číslo na Davea.

Hovor přijala Linda. Pracovala ve školce a s Ginny jednala jak s neposlušným tříletákem; obě ženy si nikdy nebyly blízké.

„Ahoj, je u vás Adrian?“ Ginny zvolila ležérní tón, jakým si domlouvala schůzku s kadeřnicí.

„Ano, je tady,“ potvrdila Linda stručně.

Ginny křečovitě zavřela víčka úlevou. „Super, to jsem vážně ráda.“ Polkla. „Mohla bys mi ho dát k telefonu nebo mu vyřídit, ať zavolá?“

Zaslechla kroky, jako by Linda přecházela do sousední místnosti. Cvakla klika. „Teď není vhodná chvíle. Momentálně s tebou mluvit nechce.“

Ginny ta odpověď naštvála ještě víc. Je to jenom její dojem, že se Linda povýšila do role Adrianovy samozvané ochránkyně?

„Jsem jeho žena, ne pacientka, která se chce objednat na vyšetření do nemocnice,“ objasnila trpělivě. „Mohla bys mu to vyřídit?“

„Chce teď chvíli klid.“

„Ale já s ním potřebuju mluvit...“

„Ty mě neposloucháš, Ginny,“ zarazila ji Linda. „Zavolá ti, až se na to bude cítit.“

„Ale –“

„Promiň, už musím jet do práce.“ Linda hovor ukončila.

Ginny s úšklebkem mrskla mobilem na postel. Co o ní Adrian přátelům napovídal? Lehla si a hodinu dvě otupěle civěla do stropu. Když ticho přerušil domovní zvonek, vklouzla do županu a vrhla se do přízemí s překypující nadějí, že za dveřmi čeká Adrian.

Na prahu však spatřila pouze pošťáka, který jí do náruče vrazil několik balíčků. Ginny si je s povzdechem odnesla do patra. Kdovíjak se stalo, že si vypěstovala závislost na tele-shoppingu a nabídce e-shopů. Módní italské kožené kabelky, zázračná obličejová séra a bateriové vysavače s fantastickým výkonem pro ni představovaly neodolatelnou drogu.

Spousta koupených věcí však nesplnila očekávání a vracet je prodejci bylo složité, takže je Ginny schovávala v horní polici svého šatníku pod polštářem, aby si jich nevšiml Adrian.

V ložnici Ginny otevřela balíčky a zjistila, že dávno zapomněla na objednávku séra Bujné lokny pro zhoustnutí vlasů a vitamínových kapslí speciálně namíchaných pro její konkrétní věk i životní styl. Lodičky s levhartím vzorem až podezřele připomínaly pár, který už měla v botníku. Dále objevila ultrazvukový přístroj na prokrvení a zpevnění krku a „zázračný“ krém na oční vrásky. Ano, přesně to potřebovala, aby ji Adrian po návratu našel krásnou a sebevědomou.

Ginny se pustila do práce. Bzučícím strojkem si chvíli přejížděla po tvářích, pak se vykoukala, umyla si vlasy a nakadeřila ohon. Nakonec si pod oči vklepala broskvový krém, ale bíděně se cítila pořád.

Když v poledne zabzučel mobil, Ginny po něm chňapla, ale na telefonu zasvítilo dceřino jméno.

„Ahoj, mamko,“ zahlaholila Phoebe šťastně. „Jak se máš? Už plánuješ oslavu k výročí s taťkou?“

Ginny si sedla na postel a svésila hlavu. Phoebe sršela dobrou náladou, takže očividně neměla potuchy o incidentu s paní Peachovou ani o včerejším Adrianově odchodu. Ginny sice obvykle dávala přednost upřímnosti, ale nechtěla dceři dělat těžkou hlavu, zvláště při honičce kolem svatebních příprav.

„Ráda tě slyším, miláčku. Všechno je v pohodě, díky za op-
tání. Rádi bychom vyrazili na dovolenou v Itálii, pokud ov-
šem tatínek dostane volno. Ten hotel připomíná bílý zámek.“
Než dcera stihla položit první otázku, Ginny bleskově změnila
téma. „A jak jsi pokročila s přípravami na svatbu?“

Phoebe si okázale povzddechla. „Asi dobře. Problém je
v tom, že Peteova máti chce pozvat kompletně všechno pří-
buzenstvo. Vždyť to bude jak festival v Glastonbury! Potře-
bujeme koupit nové koberce a ne dodávku šampusu pro de-
set kolen vzdáleného strejdu! A taky nám vnucují svatební
cestu na Barbados, protože tam byli oni. Je to dost náročné
manévrování.“

Ginny s dcerou soucítila. Současná doba vyžadovala tak
nákladné a složitě organizované svatby, že to hraničilo s tyra-
nií. Naštěstí Phoebe měla v genech nejen matčinu schopnost
pečovatelské empatie, ale i otcův praktický přístup k životu
a tak jí práce účetní v charitativní záchrané stanici pro zví-
řata dokonale vyhovovala.

Ginny se při vzpomínce na Adrianovu poznámku o rozvo-
du sevřelo hrdlo. Pro dceru měli být přece vzorem oba! „Copak
ty bys na Gibraltar nejela ráda?“

„Ale jela, kdo by tam nechtěl? Jenže my na to stejně ne-
máme.“

Ginny si skousla ret a vybavila si částku, kterou zaplatila
za rezervaci hotelu. Ano, byl to trochu zbrklý krok. Těmi pe-
nězi mohla pomoci Phoebe.

„Jo, mimochodem, Pete se chce s taťkou poradit kvůli
autu, nebo co,“ dodala Phoebe. „Máš ho tam někde poblíž?“

„Teď, ehm, teď zrovna ne,“ zajíkla se nepatrně Ginny. „Šel
na chvíli ven...“

„Kdy se vrátí? Mohli bychom se na moment zastavit.“

„Nevím přesně. Poslední dobou má spoustu práce.“

„Aha... Tak jo.“

V mobilu se ohlásil druhý hovor. Že by volal Adrian? Snad se jim podaří roztržku vyřešit dřív, než se objeví dcera. Na displeji Ginny skutečně spatřila manželovo číslo a srdce jí poskočilo.

„Ty klušeš v parku, nebo co?“ vyprskla Phoebe smíchy.

Ginny hovor ukončila nerada, ale potřebovala si s Adrianem promluvit dřív, než vzdá čekání.

„Promiň, zlato, musím běžet. Mám tě ráda, pa.“ Vypnula hovor a přijala ten Adrianův. „Adriane! Kde jsi? Umírám strachy!“

„Jsem v pořádku, přespal jsem u Davea,“ broukl Adrian zachmuřeně.

Ginny nevydržela v klidu, začala přecházet sem a tam po obývacím pokoji a pak se přesunula do kuchyně. „Chápu, že potřebuješ pauzu, a je fajn, že sis to přiznal. Ale co kdyby ses zastavil, ať to můžeme probrat spolu?“ Nechtěla ho vydírat dcerou, ale prostě jí to automaticky vyklouzlo. „Přece nechceme přidělovat Phoebe starosti.“

V duchu dodala: *Copak jsi zapomněl, jak jsme se oba rozbrečeli při pohledu na dvě modré čárky těhotenského testu a jak jsi mě doprovázel do nemocnice na všechna ultrazvuková vyšetření?*

„Ginny.“ Adrianův tón ji přiměl zmlknout. „Už delší dobu jsem nešťastný a myslím, že to platí i o tobě. Oba si potřebujeme srovnat v hlavě, co od života vlastně chceme.“

Ginny se mezitím přiloudala do manželovy pracovny. Adrian tu nechal svůj MacBook, dobré znamení. „Já ale vím, co chci. Tebe!“ namítla. „Vrátíš se domů?“

„Zatím ne.“

Zatím. Přimkla se k tomu slůvku jako tonoucí k provazovému žebříku, které jí hází pobřežní stráž z člunu. Dosud neznámý pocit bezmoci se jí hnusil.

„Na dovolenou s tebou nepojedu!“ oznámil manželce nesmlouvavě. „Musíš tu rezervaci zrušit. Jistě to stálo celé jmění, počítají si vysoké penále?“

Ginny se doslova zhroutila do Adrianovy židle u psacího stolu. Proboha, kde se u něho bere ten mrazivý tón? „Nemám tušení. Pochop, tehdy nebyl důvod to zjišťovat.“

„Ty peníze budeme potřebovat. U Davea a Lindy můžu nějakou dobu zůstat, ale stejně si co nevidět musím pronajmout něco vlastního.“

Ginny se zmocnil pocit, že ztrácí půdu pod nohama, a pevně stiskla víčka. Ano, pod bičem hrozby, že Adrian ztratí zaměstnání, dávalo odstoupení od smlouvy smysl, ale odmítala si připustit, že by žil někde jinde.

„Hned si to vyhledám, ale nějaký poplatek tam nejspíš bude.“

Zaváhala, zda může na telefonu přejít na web cestovní kanceláře bez toho, že by se přerušil hovor.

Odmítla to riskovat a zapnula Adrianův MacBook, protože u všech svých přístrojů používal stejné heslo, jež samozřejmě znala.

„Ginny, na dlouhé čekání nemám čas... Brnkni mi zpátky.“ Adrianův hlas zněl v mobilu přiškrceně, kovově.

„Tys mě o to požádal!“ namítla Ginny, zatímco otvírala stránku cestovní kanceláře.

„No, dobrá, *dobrá*.“

Adrianův MacBook cinknul, jak se v pravém horním rohu objevily notifikace, antivirový software a vzkaz od Vodafone. Ginny si na webu cestovní kanceláře rozklikla podmínky zrušení rezervace hotelového pobytu; zabraly několik stran, po kterých bleskově sklouzla pohledem, aby objevila relevantní odstavec.

Na monitoru se blýskla zpráva od Davea.

To mě mrzí, kámo, že to máš tak mizerný...

Ginny podezíravě přimhouřila oči.

Takže Adrian se s problémy svěřuje kamarádovi, ale jí ne? *No super.*

Další cinknutí a na Ginny se v horním rohu monitoru zazubila ikonka růžové tvářičky.

Máte další mrk.

Ginny svažila čelo. *Mrk?* Co to znamená? Ta appka jí nic neříkala. Klikla na ikonku, aby ji dostala z monitoru.

Místo toho se tvář rozlila po celé ploše, na níž zarsěla duhová jiskřící srdíčka.

Vzápětí Ginny vytřeštila oči na Adrianovu fotografii, kterou neznala. Smál se od ucha k uchu, jednou rukou si přihlazoval vlasy nad zrcadlovými slunečními brýlemi. Z úhlu jeho ramene vyčetla, že jde o selfie. Krev jí ztuhla v žilách.

„Jsi tam?“ naléhal Adrian.

Ginny si přečetla název webu, Důvěrná propojení. Ach bože. Skousla si ret skoro až do krve. Před očima se jí zatmělo návalem nevolnosti, ale masochisticky se přiměla číst dál.

Adrian, 45 let,
hledá zajímavou ženu pro společnou zábavu
a přátelství...

Text se jí rozmazal před očima a Ginny oběma rukama poslepu chňapla po hraně stolu, aby se udržela vsedě, ale navzdory bolesti nepřestávala zírat na monitor.

„Ginny?“

Rozklepanou rukou si přitiskla sluchátko k uchu.

„Chtěla jsem zrušit rezervaci z tvého laptopu a vyskočil tam tvůj profil na seznamce,“ zamumlala téměř ochrnutými rty.

„Proč mi prolézáš moje věci?“

„Ty jsi mi nevěrný...“

„Ne, nejsem.“ Adrian zaváhal. „Byl jsem prostě zvědavý a rozhodně jsem neměl v plánu...“

„Pořád to je nevěra...“, vyjekla Ginny s pocitem, že se v kotrmelcích řítí z mrakodrapu s šíleným vědomím, že do pár vteřin se rozplácne na chodníku. „Takže paní Peachová měla pravdu.“

Adrian chraplavě vydechl. „Ne, je to jinak. Přísahám, že jsem se s nikým nesešel...“

Ginny už nedokázala poslouchat další výmluvy a ukončila spojení.

Adrian se jí pokusil několikrát zavolat zpátky, ale pokaždé zvonění vytípla. Nakonec to vzdal a v pracovně zavládlo ticho.

Ginny si přitiskla dlaň ke splašenému srdci. Očima ulpěla na částce za celou dovolenou. Nejradši by se schoulila do klubíčka jako novorozenec. Hmátla po myši a opět si vyhledala podmínky jednostranného odstoupení od smlouvy.

Odstoupení později než 28 dní před začátkem pobytu – penále činí 100 % ze složené zálohy.

V duchu bleskově odečetla data a křečovitě polkla. Do začátku dovolené zbývalo pouhých dvacet šest dní, ale nevádí, ona určitě vymyslí způsob, jak dostat peníze nazpátek; v dodatcích jistě bude nějaká úniková klička.

Znovu si přečetla všechny podrobnosti smlouvy a přitom se modlila, aby šlo jen o přehlédnutí. Kdepak, stálo to tam černé na bílém. Ginny se zhroutila v beznadějném pláči. Manžel ji opustil, dovolená v tahu a všechny jejich peníze jakbysmet.

